

**Τάδε κί' ό Ζαχάρης μόνος
ἀργοψάλλει καλλιφώνως.**

Τώρα πλέον θά 'μιλήσω κί' ό τών λόγων ἐγκρατής,
κί' ός μ'έχουσιν κί' ός με κρίνουν. . .
τέτοια θλίψις ἀναγκάζει και μουγγούς ἐκ γενετής
παπαρδελιδες νά γίνουν.

Κί' ἐγώ τώρα θά 'μιλήσω και πολλαίς χολαίς θά βγάλω...
μου 'μυρίσαν τόν Φωκίο, τόν Φωκίο τόν μεγάλο,
μου 'μυρίσαν και τόν Κόρπα, μά κί' αυτός ό Μομφεράτος
πάει τώρα κατά κράτος,
κί' θαυμάζει κί' άπορεί
πως αυτό σ'έμας νά γένη,
και 'στό σπῆτι του πηγαίνει
και τῆ σκούρια του φορεί.

Ποίος θλιβερός χαβάς
μέ πληγώνει, μέ σπαράζει,
κόλλυθα κί' ό Κολλυβάς
γιά τό κόμμα μάς μοιράζει,
πού 'στην Σύνοδον ἐπόπτην τόν διωρισεν ἐσαγάτες
ό χρυσός μου Μομφεράτης.

'Αχ! Φωκίο μ', 'Αντωνάκη μ',
πάπλωμα και σεντονάκι μ',
και σύ Κόρπα σπιρουνάκι μ'.
'Αχ! κί' ό τρετίς μου πάνε, πῆν,
κί' άπ' ἐδώ κί' ἐκεί σκορπῆν.

Μέ κυκλόνουν οι πιστοί μου, 'στό λαμό μου βάζουν βρόχο,
και μέ σπρίγγουν νά 'μιλήσω...μαρέ κόμμα ποδ σου τόχω!
Και πρὸς τούτους και τοίς άλλοις
μέ μαλλόνει κί' ό Τοπάλης,
μά κί' ό Τριανταφυλλάκος μούτρα σήμερα μου κάνει,
και 'στην τόση μου κουρίλα μου κακίονει και μέ σκάνει.

'Αρον ἄρον μέ πηγαίνου 'στό Παλάτι κουρισμένο
και φωνάζω τῆς Κορώνας: εἴθε με παρατημένο.
'Αχ! Κορώνα και Παλάτι μ',
φῶς, ψυχή μου, φουδι μ', μάτι μ',
'Αχ! Τατόι μ', βῆσι μέρος,
ἐπού 'πέρασα τό θέρος
μ' ἐξοδα βασιλικά,
κί' ἔτρωγα πουλερικά.

'Από σήμερα χωρίζω μέ τόν Κόντη τόν Κοροβάτη,
πού μ' ἐπότιες φαρμάκια και μ' ἔπῆρε 'στό λαμό του.

πρώο πλέον νά τόν ἔγω κηδεμόν καί προστάτη,
κι' ὅ,τι λείει καί δέν λείει θάναί γιά λοχαγισμό του.
Χώρην πλέον τὰ τσανάκια, χωρίς στρουγγα καί Δοβλέτι,
κάθε γίδι καί σουπερέτι.

Μ' αὐτὰ τάνκακτώμακα καί ἰς κηδεμονεῖς
ποτέ δέν σφίγγεις ἀσφαλῶς τοῦ κράτους τὰς ἡνίκας.
Με τοὺς γοργάτους φίλους σου κολλοῦν κι' οἱ πειναλέοι,
θέλω μονάχος τοῦ λοιποῦ νά δέσω καί νά λύσω,
κι' ὅταν μοῦ τύχη τίποτα κανεῖν νά μή μοῦ λήθῃ:
ἔφερε τόν κηδεμόνα σου μαζὶ του νά μιλήσω.

Ἐἶχες τὰ πρὶν τραγούδι,
παρε' πίσω τὰ λουλουδιὰ,
παρε' πίσω τὰ μαλλιά
καί τοῦ Γερουδὰ τὰ φιλιὰ.

Παρκοῦμαι τώρα πλέον... ἡ μαυρίλα τὸ καλεῖ...
κλάψτε τὸν μουστακκάλη.
Ἄπο τὸ Πκλάτι βγαίνω
καί ὅτ' σπῆτι μου παγγίνω
τὴν μαυρίλα μου νά κούψω,
τὸ μουστάκι μου νά στρίψω.

Ἄχ! σπῆτάκι μ',
κουμπάκι μ',
καί μουστάκι μ'.

**Κι' ὁ σὺ Δραγοῦμης τώρα
κλαίει τὴν μαύρη μπόρα.**

Ποῖς συμπολίτης ἀπαθὴς κι' ἀνάληγτος ὀ' ἀκούση
πὺς ἐμαυρίσθη τὸ ψῆλὸ καί τὸ μεγάλο μουσι;
Δέν μεξ ὠφέλησαν, παιδιὰ,
μὲς ὅτ' ἡν πολλὴ μαυρίλα
τῆς κηφιδάνας τὰ κλαδιὰ
καί τῆς ἐληξὲς τὰ φύλλα.

Ἄχ! ἐλήθησα μ' τιμημένη, μὲς ὅτ' ἔχλι σου
ξερωνίζω μοναχός μου : ποῦ τὰ κάλλη σου;
Φύσῃς βορρῆς ἀέρας καί τὸ τίνιζε
καί κανένα χερί τώρα δέν τὰ σῆναζε.

Κλαίω κα' ἐγὼ λυπητερά τὸν ἐκούτο μου πρώτο,
μὰ κλαίω καί τὸν Χριστοφῆ,
καί κάθε φίλον κλητῆ,
καί τὸν κοκορομάχο μου, τὸν Βεζ' κὴν τὸν Στότο.

Σωτηράκι μ',
κοκοράκι μ',
Χριστοράκι μ',
ἀδελφάκι μ'.

Τῆς ἐληξὲς μου τὸ μαυράδι
τὴν Κυρικκὴ τὸ βράδου

μ' ἔκανε, καί τὴν Τετράδη
καί τὴν Τρίτην δὲ ξεγάζω,
καί τὸν μπουσουλά νά χάσω.

Σήμερα μαύρος οὐράνος, σήμερα μαύρ' ἡμέρα,
ὅμως παρηγορήθηκα ὅτ' ἡν τὴσὲ ξεριλά
σὺν κ' ὑττάζα πὺς καί μισὸ δέν βγάλαν ἔδω πέρα
τῆς ἄλλης τῆς ψευτοεληξὲς τὰ μαυρισμένα φύλλα.

Ἔτσι μιλεῖ κι' ὁ Στέφανος καί τὴν μαυρίλα κλαίει,
κι' ὁ Φαπουλλῆς τοῦ λείει :
Ἄν ὁ λάδς δέν ἔδωσε γιὰ σέινκ τὸ κουκι του,
γι' αὐτὸ καί σὺ μὴ γολοαζες, εἶναι ἔντροπὴ δική του.

Ὁ τῆς μπόρας τῆς μεγάλης
καί τῆς φρίκης τῆς πολλῆς...
ἐμαυρίσθη πρὸς τοὺς ἄλλους
κι' ὁ προσητής Τημελλῆς.

Μὰ κι' αὐτὸν τὸν Καλλησπέρη τὸν μαυρίσαν ἀμειλίχτως,
καί γι' αὐτοὺς κανένα οἶκτος.

Καλλησπέρη, Τημελῆ μου, κλησπέρη, Καλλησπέρη,
γίνονται κι' οἱ δύο φίλοι καί παγγίνουν χερί χερί.

Ἔσεξ τοῦ μαυρισθήκατε νά παρηγορηθῆτε
καί γιὰ τῆς ἄλλης ἐκλογαῖς νά προτομασθῆτε.
Γρήγορα νέον ἐκλογῶν θὰ δοῦμε καναβέλιχ,
γρήγορα πάλι τῶν θεσμῶν ὀ' ἀρχίς ἡ ρητορεῖς,
μὲ κερυδοαβλόπαγους θὰ σπάσωμε κεράζια
καί θὰ τὰ ζαναβόλαμε μὲ τὴν κβαλλερῖα.

Ἔσεξ τοῦ μαυρισθήκατε νά παρηγορηθῆτε
καί γιὰ τῆς ἄλλης ἐκλογαῖς νά προτομασθῆτε,
κι' εἶθε συγνὲ νά γίνεταί τῆς ἐκλογῆς ἡ νίλα
πρὸς δόξαν σας, πρὸς δόξαν μας, γιὰ νά πουλῶ καί φύλλα,
κι' ὕπερ κληπῶν ἀρριζόντες νά περνομε γαλόνια,
νὰ μὴν ξεγνοῦν τοὺς Ἕλληνας Ἀνατολαῖς κι' Ἑυρώπαις,
καί τῶρ ἀπὸ τὰ κέντρα σας, τὰ σπῆτα, τὰ σάλωνα,
τοῦ κυριάρχου σκινιδὰ πετάζετε τῆς γούπις.

**Καὶ καμπόδασι ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ Μοῦσ' ἀηδονόστομη, βοήθησε νά ψάλλω
καί τὸν Ἀηδονόπουλο, τὸν ῥάπτη τὸν μεγάλο,
ποῦ νέον οἶκον ἴδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐφάμιλλον τῶν Ἑυρωπαϊκῶν,
μέγαρον πλοῦτου πάγκαλον καί τέχνης αἰδίου,
πενήντα τέσσαρ' ἀριθμῶν ὅτ' ἡν δρόμον τοῦ Σταδίου.
Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λοῦσο πρὸ μεγάλο,
Ἄγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιατὶ καί τμήμα κυριῶν ἄχρη περικαλλεῖ,
ὅπου τεακίστρας εἰς αὐτὸ θὰ ράβωνται πολλαῖς.
Γλωσσῶν Πανεπιστήμιον παρὸν ν' ὄνιερ θὰ γένη,
κάθε νεώτατος συμμὸς κορδόνι θὰ πηγαίνη,
σμοῖνι ἔδω, μπερταῖς ἐκεῖ, δρὸ κόπτας καί δρὸ γένη,
ἕνας μικτὸς συνδυασμὸς ἐκεῖ θὰ μπεινογαίνη,
μὰ πίστωσις δέν δίδεται καί μερικῶς κι' ἐν γένει.
Σπίτ ἔγγις; κομπρενὲ φρανσεῖ ;
μουσοῦ, μαυτάμ, νὸ βερεσέ.